Sport-Magazin

„Műnchen 1972" — un film în 8 episoade

Filmul Jocurilor Olimpice de la Műnchen 1972 nu a intrat încă în circuit public. Deocamdată el a fost prezentat în premieră mondială la festivalul de la Cannes și va apare în fața membrilor C.I.O. cu prilejul sesiunii de la Varna, pentru ca abia pe urmă, în luna octombrie, să devină producție obișnuită a cinematografelor.

Spre deosebire de ultimele două filme olimpice (Tokio 1964 — realizat de Kon Ichikawa sau Mexico 1968 — opera lui Isaac Albertos), „Műnchen 1972" nu este un reportaj și cu atît mai puțin un documentar cuprinzător sau cu valoare istorică al evenimentelor din capitala bavareză. Ar fi putut fi, poate, dacă Federico Fellini n-ar fi renunțat la ideea scenariului său, fantezist ca întotdeauna, în care o fetiță rătăcită prin Satul olimpic urma să povestească propria ei experiență în lumea sporturilor, în arenele olimpice. Au mai fost contactați, pentru a-și dezvălui impresiile olimpice, în fascinante viziuni personale, mari regizori ca Luis Bunuel, Ingmar Bergman, Michelangelo Antonioni, Roman Polanski — dar toți acești creatori orgolioși au renunțat pe rînd.

Așa se face că — abandonînd ideea de cronică, de reportaj autentic sau de actualitate — casele producătoare (Bavaria München și Wolper Pictures Los Angeles) au preferat impresiile subiective ale unor regizori din țări diferite. Din cei 10 prezenți la start (italianul Franco Zeffirelli și senegalezul Ousmane Sembene s-au retras) au rămas pe generic doar 8 creatori, ceea ce a atras filmului porecla „cele 8 viziuni olimpice".

De ce viziuni? Pentru că fiecare regizor și-a ales singur subiectul, fără nici o legătură cu celelalte, singura grijă a producătorilor-coordonatori fiind aceea ca tema să nu se repete. Ce a ieșit, în consecință? Un mixtum-compositum, adesea de certă valoare estetică, dar nu scutit de critici pe planul „mărturiei sportive".

Iuri Ozerov (autorul sovietic al filmului „Marea bătălie") ne spunea, încă înainte de inaugurarea Jocurilor, că „începutul este momentul cel mai interesant al oricărei trebi". Episodul său se va numi deci **„Start"** și va prezenta o serie de segmente individuale, în preajma pistolului starterului, va trece în revistă sportivi pregătindu-se de concurs ca într-un album foiletat rapid, pentru ca finalul să readucă pacea cu săritura de la trambulină filmată „au ralenti".

Suedeza **Mai Zetterling**, ca femeie, ar fi vrut să facă portretul sportivei la Jocurile Olimpice. Dar s-a răzgîndit și a cedat unei obsesii, filmînd **pe halterofili**, cu masele lor musculare, în situații uneori comice și nu fără oarecare aluzii la gigantismul Jocurilor în sine.

Lelouch filmînd la München

Autorul celebrului film „Un bărbat și o femeie", francezul **Claude Lelouch** și-a ales „victimele" printre **„învinși"** (și nu pot uita seara de la Boxhalle, cînd l-am văzut cu aparatul în mîini, pîndind colțul învingătorului, încert înainte de darea deciziei). În episodul său se găsesc accidente și căderi, momente de decepție și tristețe, de supărare și de furie, luptătorul cuprins de crampe și ciclistul japonez propulsat de pe pista velodromului.

Kon Ichikawa a vrut și a reușit să realizeze o performanță demnă de tehnica japoneză: să întindă cele 10 secunde ale cursei de **100 m plat** pînă la concurența celor 10 minute care-i stăteau la dispoziție. În acest scop, a filmat această cursă unică cu 34 aparate, folosind 6 000 m de peliculă.

Vest-germanul **Michael Pfleghar** a preluat ideea suedezei Zetterling, dedicîndu-și episodul **sportivelor.** „Die Zeit" (Hamburg) numește bucata „plicticoasă", iar „Times" (Londra) o califică drept „vulgară". Cu toate acestea, rămîne finalul admirabil care o reprezintă pe Ludmila Turișceva, cu încetinitorul, în exercițiul ei la paralele inegale.

Englezul **John Schlesinger**, consacrîndu-și „felia" temei dramatice a **maratonului,** a făcut un portret (nu destul de consecvent și nici prea concentrat) al alergătorului britanic Ron Hill. Ceva mai reușită (dar nu lipsită de cinismul său obișnuit) este încercarea lui **Miloș Forman.** Ideea lui originară a fost să filmeze doar degetul trăgător al unui sportiv la tir. Apoi însă el a optat pentru **decatlonișți,** pe care-i prezintă cu toate suferințele și în tot efortul lor eroic.

Episodul cel mai apreciat pare a fi cel al americanului **Arthur Penn** (autorul lui „Bonnie și Clyde"). Și de data aceasta intenția inițială nu a fost realizată. Penn ar fi vrut să filmeze „purgatoriul" prin sport al tînărului boxer american Bobby Lee Hunter, deținut într-o închisoare, dar acesta n-a putut obține selecționarea în echipa S.U.A. Atunci, în pană de subiect, Penn a ales „o meditație lirică despre gravitație", filmînd **săritorii cu prăjina.** Episodul (aproape lipsit de sunet!) e un rezumat de sport în situații extreme.

Cu prea multe tendințe de stilizare, estetizare, cu efecte optice căutate, filmul în întregime (dacă se poate spune astfel!) rămîne o încercare, fără șanse de perenitate.

MOMENT EMOȚIONANT...

La cîteva momente după celebrarea căsătoriei, Ilie Oanță și soția sa, Ileana, surîd fericiți în fața obiectivului. Alături de Oanță se află, ca întotdeauna, prietenul și colegul său Dumitru Grumezescu.

Foto: S. BAKCSY

Sezonul de canotaj pe 1973 s-a încheiat de mai multe zile și, după cum se știe, cel mai bun rezultat al schifului românesc pe anul acesta a fost înregistrat la C.E. de la Moscova, unde echipajul de 2 fără cîrmaci format din Ilie Oanță și Dumitru Grumezescu a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere, cucerind titlul continental.

De atunci și pînă acum s-au scurs trei săptămîni, timp în care Ilie Oanță și Dumitru Grumezescu și-au mai adăugat în palmares încă două victorii, de această dată în campionatele republicane ale seniorilor.

Ieri dimineață, strocul ambarcațiunii noastre aureolate cu titlul de campioană europeană a trăit un nou moment poate mai emoționant decît toate celelalte. Este vorba de căsătoria sa, la care au participat, firește, toți schifiștii de la Dinamo și din lotul reprezentativ. Soția lui Ilie Oanță, Ileana, fiind de profesie bijutieră, este cea mai în măsură să aprecieze valoarea medaliei de... aur cucerită de soțul ei! **(Al. H.)**

CALENDARUL J.O. DE LA MONTREAL

Comitetul de organizare a Jocurilor Olimpice de la Montreal din 1976 a început să întocmească liniile mari ale calendarului competițiilor. Iată cîteva date: ceremonia de inaugurare — sîmbătă 17 iulie 1976; atletism — 23—26 și 28—31 iulie; canotaj — 18—25 iulie (cu 3 zile mai mult ca la München, datorită adăugării programului feminin); box — 18—29 și finalele la 31 iulie; caiac-canoe — 28—31 iulie (cu două zile mai puțin ca la München, datorită suprimării probelor de slalom); ciclism — 18 și 27 iulie (șosea), 20—24 iulie (pistă); haltere — 18—22 și 24—27 iulie; judo — 26—31 iulie; lupte — 18—22 și 25—29 iulie; pentatlon modern — 19—23 iulie; tir — 18—24 iulie; ceremonia de închidere — duminică 1 august 1976.

Emisiuni T.V.... fotbalistice

„Eroi îndrăgiți de copii": Dobrin, Dumitrache, Dumitru

„Pagini de umor": Contestațiile după meciurile pierdute pe teren.

„Teatru scurt": Autotrîntirile în careu

„Scena": „Și duminica asta te duci la meci, Costică?"

„Școala părinților": Juniorii în coada clasamentului, ca și seniorii

„Gimnastica pentru toți": Urcarea în tramvaiul care duce la stadion

„Lumea de mîine": „Cîți vecini vin, mîine, bărbate, la televizor?"

„La ordinea zilei": Calificarea în turneul final al C.M. de fotbal

„Mai aveți o întrebare?": Da. Cînd se termină acest program T.V.?

V. D. POPA

PARTEA FRUMOASĂ...

Am fost, duminica trecută, la pescuit, undeva pe lîngă Dunăre, la o apă care a fost cîndva un braț al fluviului, numit acum „brat mort". Cu o zi înainte, am încercat să-l determin să mă însoțească, la pescuit, pe cel mai bun prieten al meu, pescar sportiv și el.

Dar n-a fost chip să-l conving. Ba că-i lung drumul, ba că plouă, pretexte valabile pentru a refuza o excursie pescărească.

Am plecat, totuși, însoțit de un alt pescar sportiv, trecut de a doua tinerețe (dar care-i întotdeauna gata să-și ia undițele și să plece la drum, chiar dacă apa respectivă este, undeva, pe la Suceava sau la Orșova) și de un neofit în ale pescuitului sportiv, care, pe drum, în mașină, a făcut comentarii puțin măgulitoare la adresa acestui sport. Ba, că pescarii cu undița exagerează întotdeauna (de fapt, a zis că sînt invariabil mincinoși!) ba, ce fel de sport este acela, dacă la sfîrșit îți mănînci prăjit sau rasol peștele pe care l-ai doborît pe cîmpul de luptă? Virstnicul mustăcea doar și nu spunea nimic. Eu răspundeam monosilabic, din cînd în cînd.

Dar ajungem și la baltă. Ne pregătim febril undițele și lansetele, le instalăm și începem să așteptăm. Nu trec nici cinci minute și undița grozavului începător dă semne de neliniște. Acesta apucă repede capătul vergii, se întoarce cu spatele la apă, pune varga pe umăr ca pe o greblă și pleacă pe arătură, tîrînd peștele după el. Dar cum peștelui îi repugnă arătura, face un salt spectaculos în aer, mai face unul, rupe firul și se întoarce grăbit la treburile lui subacvatice.

— Cum de s-a rupt? — se crucește și se înfurie pescarul nostru.

— Simplu: peștelui nu-i place agricultura! — îi explică virstnicul.

— Lasă! Să te văd și eu pe dumneata ce-ai să faci, adică...

Dar nu-ai încheie vorba, fiindcă lanseta virstnicului se arcuiește brusc. Acesta o ridică liniștit, îi înalță mult vîrful și începe să mulinеze. Însă peștele e mare. Trage tare și desfășoară fir de pe mulinetă...

— Strînge frîna mulinetei! — îi sfătuiește celălalt. Vrei să te ajut? Intru în apă...

— Taci și stai la locul tău, îl liniștește virstnicul, continuînd să mulinеze. Peștele încearcă să se refugieze între nuferii din stînga; pescarul se deplasează spre dreapta și-i întoarce din drum, dar peștele se repede spre nuferii din dreapta. Pescarul repetă manevra în sens invers. Încet, încet, metru cu metru, firul se adună pe tamburul mulinetei, iar peștele este adus tot mai aproape de mal...

— Scoate-l odată afară, că scapă! — strigă iarăși începătorul, dar pescarul nu-i răspunde. Cu lanseta și mulineta, manevrează calm peștele, așa cum vrea el.

A trecut aproape un sfert de oră de luptă cu peștele, care acum, epuizat, se întoarce cînd pe o parte, cînd pe alta, și se lasă condus la mal. Se mai zbate odată cînd simte cum îl învăluie plasa minciocului. Pe mal, îl cîntărim: era un somn de peste 5 kg (cîntarul nostru măsura numai pînă la 5 kg).

— Vezi, așa se scoate un pește mare, îl dojenește virstnicul pe începător. Ce-ai făcut tu adineauri se cheamă fuga spre țigale! Partea frumoasă e asta: cum îl „lucrezi". Asta se cheamă pescuit sportiv...

Celălalt n-a mai spus nimic. Privea acrit în zare...

Ilie CÂRCIU

CĂRȚI NOI

*Rînduri din inimă *)*

În vitrinele librăriilor se află, de cîteva zile, o nouă lucrare cu temă sportivă, al cărei autor, Ion Balaș, după apariții sporadice, îndeosebi în coloanele presei sportive, se încumetă să dea la iveală „filele îngălbenite" cu însemnări din îndelungata sa activitate pe tărîmul sportului.

Cum bine și-a intitulat Ion Băieșu prezentarea cu care se deschide culegerea de povestiri „strict autentice", avem în față „o carte a luptei pentru gloria sportivă". Autorul ne înfățișează în 37 de „reprize" un crîmpei de letopiseț al sportului nostru.

În „Pantofii de atletism" sau „Maidanul" revedem sportul copilăriei noastre, cu vicisitudinile și... pitorescul lui, pentru ca în „Romanticii", „Vagonul special" și altele să retrăim începuturile pline de greutăți, dar mai ales de entuziasmul tinerilor chemați de partid la edificarea mișcării noastre sportive după 23 August. Figuri ilustre ale performanței românești sînt prezente în momente și situații mai puțin sau deloc cunoscute iubitorilor sportului („Drumul spre înalta performanță", „Metamorfozele unei medalii"). ne sînt descrise aspecte din viața, din munca și zbuciumul pentru cîștigarea marilor întreceri, ca în „O pagină de aur" sau „Destinul unei echipe". Momente de mișcătoare sensibilitate sufletească găsim în povestirea „Ultimul obstacol" sau în „Rezerva", ne amuzăm împreună cu autorul de întîmplări hazlii și aflăm, îndeosebi cei mai tineri, cauzele unor înfrîngeri, la vremea lor ca de neexplicat. Sînt creionate fapte și întîmplări din care autorul distilează abil, fără ostentație, învățăminte utile deopotrivă celor din arenă, ca și sufletiștilor din tribune („Fatidicul minut 88", „Numai patru zecimi de secundă" ș.a.). Unele dintre bucăți sînt interesante „note de drum", îndeosebi de la diverse ediții ale Jocurilor Olimpice și de la „El Mundial".

Scrise cu nerv, scurte, adesea electrizante, povestirile din „Ultimul obstacol" se citesc ușor, cu plăcere și curiozitate, impresionînd îndeosebi prin autentic, prin trăirile intense ale autorului și eroilor săi, cei mai mulți dintre ei binecunoscuți iubitorilor sportului. Valoarea lucrării mai constă, după părerea noastră, în tematica variată pe care o abordează și din care nu putea să lipsească fotbalul.

La prima sa carte de acest gen, pe care o considerăm o reușită, autorul dovedește sensibilitate, putere de selecție și de convingere, izbutind în cele mai multe dintre pagini și sub aspect literar, chiar dacă în prefață ne previne a fi redactat „fără ambiții de cronică sau de creație literară".

„Ultimul obstacol" beneficiază de o prezentare grafică atrăgătoare (coperta și supracoperta — **Cornel Ricman**) și de formatul „de buzunar", pe care nu prima oară îl lăudăm pentru utilitatea lui.

Mircea COSTEA

**) „Ultimul obstacol", de Ion Balaș, Ed. Stadion, 222 pag. 5,75 lei.*

În 4 rînduri

Un... apropo pentru meciul de miercuri, de la Leipzig:

Are-acest oraș german
Tîrg de mostre an de an,
Deci, ai noștri, presupun,
Vin c-o... mostră de joc bun!

Titu FILIPIDESCU

IMPRESII DIN TEHERAN

PREZENȚE SPORTIVE ROMÂNEȘTI PESTE HOTARE

„FARAH" — SUB SOARELE ALBOLZULUI...

Metropola iraniană și-a omagiat impresionant sportul tradițiilor, acordînd adevărate onoruri campionatelor mondiale de lupte libere, greco-romane și sambo.

Au fost zile în care toate drumurile duceau spre „Farah", stadionul de la poalele Albolzului. Tribune pline, o galerie mai mult decît entuziastă, rivalizînd cu cele mai renumite din lumea fotbalului sud-american. Ni s-a spus că mai mult de jumătate din cei 10—12 000 de spectatori prezenți zilnic la „Farah" practică luptele, iar restul sînt... foști luptători! Pe cartea de vizită a publicului din Teheran erau, așadar, înscrise toate recomandările de pasiune, competență și obiectivitate.

Un foarte tînăr flăcău din așezarea Gostinului - NICU GINGĂ — a primit, la „Farah", titlul de campion al lumii, medalia de aur și aplauzele entuziaste ale celor zece mii de spectatori.

Ne-am numărat, timp de cîteva zile, printre cei care — cu mult înaintea întrecerilor — își căutau, în tribune, cele mai bune locuri, pentru a gusta pe îndelete farmecul bărbăteștilor întreceri, a căror istorie este, aici, veche de milenii. Am urmărit, sub soarele puternic al Albolzului, întreaga elită mondială a sportului luptelor, pasionanta cursă a titlurilor și medaliilor, dar — mai ales — remarcabila prezență sportivă românească pe care, spre bucuria și mîndria noastră, toți au omagiat-o cu aplauze și nenumărate manifestări de prețuire și prietenie.

★

A fost, încă din prima zi, la festivitatea de deschidere care la Teheran mi s-a părut asemenea unui ritual impunînd participarea totală a celor prezenți, un entuziasm de nedescris atunci cînd pe gazonul de la „Farah" au intrat primii sportivi români — cei de la „libere". Minute în șir, zece mii de spectatori au scandat numele țării noastre. Peste puțin timp aveau să înceapă primele meciuri...

★

Trebuie să vezi cît de mult își iubesc iranienii idolii din sportul luptelor — pe **Javadi, Gholami** ori **Khorrami** — ca să înțelegi și să prețuiești cum se cuvine dreptul de egalitate pe care spectatorii i l-au acordat, de exemplu, lui **Vasile Iorga** — fără îndoială cel mai popular și îndrăgit dintre toți oaspeții campionatelor mondiale. Era îndeajuns ca Iorga să-și schimbe locul din tribună pentru ca sute de spectatori să se ridice și ei pentru a-l însoți în alt colț al tribunei, în drumul spre vestiare sau spre autobuzele ai căror șoferi îl salutau prietenește, ca și pe ceilalți sportivi români. Aceiași suporteri l-au purtat pe brațe, făcînd cu el turul stadionului, atunci cînd Iorga a primit medalia de argint. De o mare simpatie s-a bucurat, la „Farah", și Ladislau Simon, dar tinerii spectatori au avut, se înțelege, oarecari dificultăți cu... greutatea medaliatului cu bronz. Dacă și Arapu ar fi urcat pe podium...

★

Hassan e unul din băieții care ne oferă, întotdeauna cu bucuria de a ne fi folositor, „Pepsi-Cola" la gheață. Nimic mai bun în aceste zile de caniculă cînd, dinspre crestele de aramă ale Albolzului, soarele străluce puternic, bronzînd trupurile puternice ale luptătorilor. E fericit că a devenit posesorul cîtorva însigne românești și al mai multor autografe de la sportivii noștri. Are un tabel la zi cu punctajul luptătorilor români și ne arată mîndru o colecție de fotografii în care-i recunoaștem, cu plăcere, printre alții, pe **Iorga, Berceanu, Martinescu.**

— **Dacă venea și Berceanu, i-aș fi păstrat cele mai reci sticle de „Pepsi"**, ne spune tînărul nostru prieten.

★

Hotelul „Internațional". Peste tot, manifestări de simpatie și prețuire. Impresionează plăcut comportamentul luptătorilor noștri, modestia, amabilitatea, disciplina lor. În ceasurile de odihnă, în camerele rezervate echipei României este liniște deplină. La „348", entuziastul animator al sportului luptelor din țara noastră, arbitrul internațional de reputație în FILA, **Valentin Bati**, ne spune povestea celor 47 de ani de activitate neîntreruptă. Îl ascultăm cu venerație. Se întrerupe din cînd în cînd. Discrete bătăi în ușă și mai mulți dintre... accidentații campionatelor, intră, pe rînd, să ceară ajutor medicului **Nicolae Ploeșteanu** care, din cîte am înțeles, și-a cîștigat un bun renume printre specialiștii profesiei sale. Tinerii pe treningurile cărora citesc: **Turcia, Suedia, Finlanda...** părăsesc camera fără crisparea durerii, mulțumindu-i călduros doctorului român.

★

Peste 40 de arbitri (în afara șefilor de saltea) asigură respectarea spiritului sportiv al întrecerilor într-o disciplină al cărei regulament ni se pare un labirint accesibil doar celor pe deplin inițiați, prieteni ai luptelor de ani de zile. Printre ei — **Vascul Popovici**, arbitru internațional din 1958, timp în care a condus peste 500 de meciuri internaționale. Într-una din zile l-am văzut trăind un sentiment de deosebită bucurie. Abia seara l-am convins să ne arate splendida medalie de argint conferită de FILA pentru merite deosebite în arbitraj.

Pentru șefii de saltea se face un alt „clasament". Am aflat însă, de la dl. **Milan Ercegan**, președintele federației internaționale, că peste **cîteva zile — cu prilejul Balcaniadei** de la Timișoara — lui „nea Bati" îi va fi acordată medalia de aur!

★

„The Tehran Journal" (15 septembrie). Triumful lui **Nicu Gingă** a fost peste tot salutat cu mare entuziasm. Fotografia luptătorului român, pe treapta cea mai înaltă a podiumului de la „Farah", este singura pe care redacția a considerat-o ca ilustrînd valoarea campionatelor și momentul cel mai important al finalelor.

★

Cucerind trei medalii — de aur, argint și bronz — luptătorii români s-au numărat, desigur, printre protagoniștii campionatelor mondiale. Dar, după cum se vede, la Teheran, ei au cîștigat totodată prețuirea și simpatia tuturor, semnînd o prezență pe care gazdele, ca și ceilalți oaspeți, au elogiat-o deseori, păstrînd-o printre cele mai plăcute amintiri ale zilelor petrecute la „Farah", sub soarele Albolzului.

Dan GARLEȘTEANU

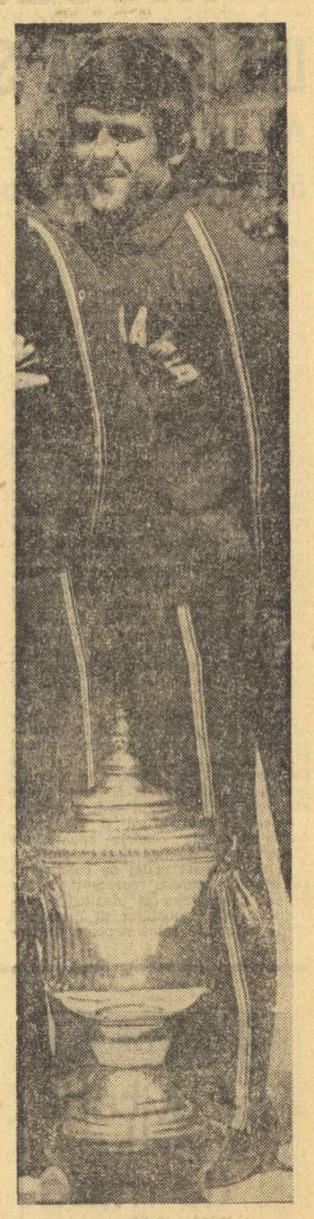

VASILE IORGA — medalie de argint — cel mai simpatizat luptător din numeroșii oaspeți ai Teheranului.

ÎN CARTEA DE AUR A C.M. DE FOTBAL...

În cele 7 partide jucate de echipa României între anii 1930 și 1938 în cadrul C.M. de fotbal au evoluat 37 de jucători, dintre care cîte 5 meciuri au jucat N. Covaci, Dobay, Vogl, cîte 4: Bindea, Bürger, Rafinsky, cîte 3: Albu, Baratki, Bodola, Kotormany, Lăpușneanu, Pülcsck, Rășinaru, Șepi II, R. Wetzer Zombory (alți 16 au apărut cîte o singură dată).

În meciurile disputate din 1954 încoace, numărul jucătorilor înscriși în cartea de aur a C.M. este de 92, dintre care 9 la actuala ediție, și anume: Dobrău, N. Ionescu, Fl. Dumitrescu, Iordănescu, Antonescu, Anca, Troi, Marcu și Țarălungă. Cele mai multe prezențe le-au avut: 13 — Sătmăreanu, 12 — Dinu, cîte 11 — Lucescu, Nunweiller VI, Dumitrache, cîte 10, — Dan Coe și Dembrovschi, 9 — Gherghely, 8 — Călinoiu, Răducanu, 7 — Hălmăgeanu, Petschovschi, Pircălab, Deleanu, 6 — Apolzan, Greavu, Popa, Dumitru, 5 — Al. Ene, Mocanu, Zavoda II, Dobrin, 4 — S. Avram, Bone, Ion Ionescu, Neacșu, Serfőző, Voinescu, Adamache, Neagu, 3 — Băcuț I, Boc, N. Georgescu, C. Haidu, Lupescu, Mateianu, Nicușor, Ozon, Sasu, Szőke, N. Tătaru, G. Tătaru, C. Toma, Iordănescu, Antonescu (alți 16 jucători cîte două partide, 31 jucători cu cîte una).

Fr. MOISES — Rupea

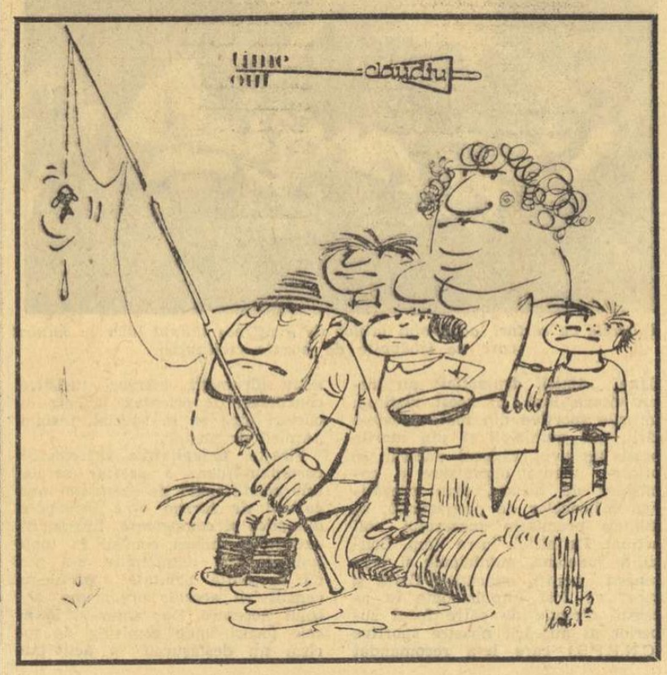

DICȚIONAR... PE ROATE

Raliu: Competiție care trebuie să meargă... pe roate

Anvelope: Pingele auto

Turnantă: Microteren pentru gimnastica roților

Eșapament: Mașină cu... fumuri

Kilometraj: Buletin auto

Volan: Șeful serviciului... direcție

Parbriz: Panoramic auto

Sens giratoriu: Locul unde mașinile fac... horă

Sens interzis: Loc... fără sens

Garaj: Dormitor auto

Peco: Centru de transfuzii... moto.

Gabriel NEIU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VALERIU IONESCU, MUNICIPIUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. La ediția de anul trecut a „Turneului campionilor", disputată la Barcelona, au participat următorii 8 tenismani: Ilie Năstase, Stan Smith, Jimmy Connors, Tom Gorman, Jan Kodes, Andres Gimeno, Manuel Orantes, Bob Hewitt. În ultima partidă, Năstase l-a învins pe Smith cu 3—2.

VALERIU CÎMPEANU, BUCUREȘTI. **„Comedie mare la noi în familie. Eu susțin că fotbalistul Năstase a înscris un gol foarte util pentru calificarea noastră la Mexic (mi se pare la Lausanne sau la Lisabona). Golul, mi-aduc aminte precis, l-am văzut la televizor. Băieți mei susțin că nu și nu și că mă lasă memoria".** Eu, nefăcînd parte din familie, nu-mi permit să spun așa ceva. Dar, pe vremea aceea, Năstase n-avea nici 17 ani și activa în rîndurile juniorilor. Vă puneți cu copiii din ziua de astăzi? Mai ales în materie de fotbal?!

GHEORGHE TRĂISTARU, DROBETA — TR. SEVERIN. În ediția 1966—67 a campionatului Diviziei A, Universitatea Craiova a ocupat locul al treilea, după Rapid, care a cîștigat campionatul, și Dinamo.

VIOREL SPINOIU, COMUNA POTCOAVA. Eu n-am decît fotografii de-ale mele, care cred că nu vă interesează, printre altele eu fiind și nefotogenic. Iubitorii fotbalului trebuie să se adreseze cluburilor respective, solicitînd — contra cost, bineînțeles — fotografii, insigne, fanioane etc. Să vă dau adresa echipei Rapid: București Calea Giulești nr. 18, sectorul 8.

GHEORGHE NEAGU, BUCUREȘTI. Nu înțelegeți rațiunea pentru care „Loto-Pronosport" premiază pe jucătorii care au înscris golul 100, 200, 300 și așa mai departe. Instituind aceste premii, „Loto-Pronosport" a vrut, pe de o parte, să stimuleze înscrierea de goluri, iar pe de altă parte — potrivit... profilului ei — să ofere șanse tuturor fotbaliștilor. Nu este rea, însă, nici ideea dv., de a se premia „cel mai frumos gol al etapei" (dar pot exista păreri diferite) sau pe fotbalistul care a înscris trei goluri sau mai multe în cursul aceluiași meci. Să vedem ce spun cei de la „Loto-Pronosport". Eu sau dv. putem fi, cel mult, cu sugestiile, nu și cu premiile!

AUREL GHENDER, ARAD. Să ascultăm „of"-ul unui suporter al echipei Steaua:

O, tu stea ce-n roșu-albastru
Ne-amăgești de-atîtea ori,

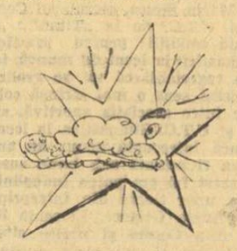

Cînd răsfringi sclipiri de astru,
Cînd te-ascunzi pe după nori!

IULIU SUTUZĂU, COMUNA SCĂENI. Șutul lui Badea, din ultimele minute de joc din meciul Farul — Progresul, disputat în cadrul ultimei etape a campionatului ediției 1970-71 a hotărît soarta echipei bucureștene în acel an și, după cum se vede, și în următorii... Ar fi greșit, totuși, să dăm vina pe... Badea, mai ales pentru situația de astăzi a acestei formații.

AUREL NICOLIȚĂ, MĂCEȘU DE SUS. 1. La Petrolul, Boc juca tot pe postul de mijlocaș central. 2. **„Fotbaliștii români care au făcut deplasarea în Mexic, dar n-au figurat pe foaia de arbitraj, trebuiau să plătească pentru a urmări meciurile?".** Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că, după trei ani, iubitorii fotbalului din Măcești de Sus nu-și pot găsi liniștea pînă ce nu lămuresc acest lucru! Ei bine, cu riscul de a suporta un crah financiar, organizatorii nu le-au cerut și fotbaliștilor să-și plătească, biletul de intrare.

Ilustrații: **N. CLAUDIU**